

ДОДАТКОВИЙ ПРОТОКОЛ
ДО КОНВЕНЦІЇ
ПРО ПЕРЕДАЧУ ЗАСУДЖЕНИХ ОСІБ *

Страсбург, 18 грудня 1997 року

European Treaty Series/167

* Неофіційний переклад з англійської мови Є.М.Вишневського

ПРЕАМБУЛА

Держави-члени Ради Європи та інші держави, які підписали цей Протокол,

бажаючи сприяти застосуванню Конвенції про передачу засуджених осіб, яку було відкрито для підписання у Страсбурзі 21 березня 1983 року (далі "Конвенція"), та, зокрема, продовжувати досягнення проголошеної в ній мети сприяння цілям правосуддя та соціальній реабілітації засуджених осіб,

усвідомлюючи, що багато держав не можуть видавати своїх власних громадян,

вважаючи за доцільне доповнити Конвенцію у деяких аспектах,

погодилися про таке:

Стаття 1 **Загальні положення**

1. Слова та вирази, що використовуються у цьому Протоколі, тлумачаться за змістом Конвенції.

2. Положення Конвенції застосовуються тією мірою, якою вони є сумісними з положеннями цього Протоколу.

Стаття 2 **Особи, що зникли з держави винесення вироку**

1. Якщо громадянин Сторони, якому на території іншої Сторони остаточним судовим рішенням було винесено вирок, намагається уникнути виконання чи продовження виконання вироку в державі винесення вироку, переховуючись на території першої Сторони до відбування покарання, держава винесення вироку може звернутися до іншої Сторони із проханням перейняти на себе виконання вироку.

2. На запит держави винесення вироку держава виконання вироку може до надходження документів, що підтверджують запит, або до ухвалення рішення по цьому запиту заарештувати засуджену особу чи вжити будь-якого іншого заходу для забезпечення перебування на її території засудженої особи до ухвалення рішення по запиту. Запити про тимчасові заходи містять інформацію, згадану у пункті 3 статті 4 Конвенції. Кримінальне покарання засудженої особи не може посилюватися внаслідок будь-якого періоду знаходження під вартою на підставі цього пункту.

3. Для передачі виконання вироку згода засудженої особи не вимагається.

Стаття 3

Засуджені особи, що підлягають висланню чи депортації

1. На запит держави винесення вироку держава виконання вироку може з урахуванням положень цієї статті погодитися на передачу засудженої особи без згоди такої особи, якщо вирок, винесений їй, чи адміністративне рішення, ухвалене після винесення цього вироку, передбачає висланню чи депортацію або будь-який інший захід, внаслідок якого цій особі не дозволятиметься перебувати на території держави винесення вироку після її звільнення із в'язниці.

2. Держава виконання вироку не може давати свою згоду для цілей пункту 1 без урахування думки засудженої особи.

3. Для цілей застосування цієї статті держава винесення вироку надсилає державі виконання вироку:

- a) заяву, яка містить думку засудженої особи щодо пропозиції про її передачу, та
- b) копію наказу про висланню чи депортацію або будь-якого іншого наказу, внаслідок якого засудженій особі не дозволятиметься перебувати на території держави винесення вироку після її звільнення із в'язниці.

4. Будь-яка особа, передана згідно з положеннями цієї статті, не може підлягати переслідуванню, засудженню чи затриманню з метою виконання покарання чи наказу про затримання за жодне правопорушення, вчинене до її передачі, крім правопорушення, за яке було винесено вирок, що підлягає виконанню; також не може обмежуватися її особиста свобода з будь-якої іншої причини, за винятком таких випадків:

- a) якщо держава винесення вироку дає на це дозвіл: запит про надання дозволу подається разом із усіма відповідними документами та протоколом будь-якої заяви, зробленої засудженою особою; дозвіл надається, якщо правопорушення, за вчинення якого він запитується, само може тягнути видачу правопорушника за законодавством держави винесення вироку або якщо видача правопорушника може виключатися лише на підставі тяжкості покарання;
- b) якщо засуджена особа, маючи можливість залишити територію держави виконання вироку, не зробила цього упродовж 45 днів після її остаточного звільнення або якщо вона повернулася на цю територію після того, як її залишила.

5. Незважаючи на положення пункту 4, держава виконання вироку може вживати будь-яких заходів, необхідних за її законодавством, включаючи судовий розгляд за відсутності відповідача, для запобігання будь-яким правовим наслідкам впливу строку давності.

6. Будь-яка Договірنا Держава у заяві на ім'я Генерального секретаря Ради Європи може зазначити, що вона не перейматиме на себе виконання вироків за обставин, викладених у цій статті.

Стаття 4 **Підписання та набрання чинності**

1. Цей Протокол відкрито для підписання державами-членами Ради Європи та іншими державами, які підписали Конвенцію. Він підлягає ратифікації, прийняттю чи затвердженню. Держава, яка підписала Протокол, не може ратифікувати, прийняти чи затвердити його, якщо вона раніше або одночасно не ратифікувала, прийняла чи затвердила Конвенцію. Ратифікаційні грамоти або документи про прийняття чи затвердження здаються на зберігання Генеральному секретарю Ради Європи.

2. Цей Протокол набирає чинності в перший день місяця, що настає після закінчення тримісячного періоду від дати здачі на зберігання третьої ратифікаційної грамоти чи третього документа про прийняття або затвердження.

3. Стосовно будь-якої держави, яка підписала цей Протокол і яка здаватиме на зберігання свою ратифікаційну грамоту або свій документ про прийняття чи затвердження після набрання Протоколом чинності, Протокол набирає чинності в перший день місяця, що настає після закінчення тримісячного періоду від дати здачі на зберігання.

Стаття 5 Приєднання

1. Будь-яка держава, що не є членом Ради та що приєдналася до Конвенції, може приєднатися до цього Протоколу після набрання ним чинності.

2. Стосовно будь-якої держави, що приєдналася, Протокол набирає чинності в перший день місяця, що настає після закінчення тримісячного періоду від дати здачі на зберігання документа про приєднання.

Стаття 6 Територіальне застосування

1. Будь-яка держава під час підписання або здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти чи свого документа про

прийняття, затвердження або приєднання може визначити територію (території), до якої застосовується цей Протокол.

2. Будь-яка Договірна Держава у будь-який інший час після цього заявою на ім'я Генерального секретаря Ради Європи може поширити дію цього Протоколу на будь-яку іншу територію, визначену у заяві. Стосовно такої території Протокол набирає чинності в перший день місяця, що настає після закінчення тримісячного періоду від дати отримання такої заяви Генеральним секретарем.

3. Будь-яка заява, зроблена згідно з двома попередніми пунктами, може стосовно будь-якої території, визначеної у такій заяві, бути відкликана шляхом подання відповідного повідомлення на ім'я Генерального секретаря. Відкликання набирає чинності в перший день місяця, що настає після закінчення тримісячного періоду від дати отримання такого повідомлення Генеральним секретарем.

Стаття 7

Застосування у часі

Цей Протокол застосовується до виконання вироків, винесених або до, або після набрання ним чинності.

Стаття 8

Денонсація

1. Будь-яка Договірна Держава може у будь-який час денонсувати цей Протокол шляхом подання відповідного повідомлення на ім'я Генерального секретаря Ради Європи.

2. Така денонсація набирає чинності в перший день місяця, що настає після закінчення тримісячного періоду від дати отримання повідомлення Генеральним секретарем.

3. Проте цей Протокол продовжує застосовуватися до виконання вироків, винесених особам, які були передані відповідно до положень Конвенції та цього Протоколу до дати, від якої така денонсація набирає чинності.

4. Денонсація Конвенції автоматично призводить до денонсації цього Протоколу.

Стаття 9 Повідомлення

Генеральний секретар Ради Європи повідомляє держави-члени Ради Європи, будь-яку державу, що підписала Протокол, будь-яку Сторону та будь-яку іншу державу, якій запропоновано приєднатися до Конвенції, про:

a) будь-яке підписання;

b) здачу на зберігання будь-якої ратифікаційної грамоти або будь-якого документа про прийняття, затвердження чи приєднання;

c) будь-яку дату набрання цим Протоколом чинності відповідно до статей 4 і 5;

d) будь-яку іншу дію, будь-яке повідомлення чи сповіщення, які стосуються цього Протоколу.

На посвідчення чого нижчепідписані належним чином на те уповноважені представники підписали цей Протокол.

Вчинено у Страсбурзі вісімнадцятого дня грудня місяця 1997 року англійською і французькою мовами, причому обидва тексти є однаково автентичними, в одному примірнику, який зберігатиметься в архіві Ради Європи. Генеральний секретар Ради Європи надсилає засвідчені копії цього Протоколу кожній державі-члену Ради Європи, іншим державам, які підписали Конвенцію, та будь-якій державі, якій запропоновано приєднатися до Конвенції.